

Helliggørelse (Taqdees)

Bismillahir Rahmanir Raheem

Taqdees er den ypperste hjertelige respekt. Den finder sted fra mennesket overfor personer og objekter, enten på basis af et emotionelt motiv, forbundet til instinktive opfattelser, eller på basis af et intellektuelt motiv, forbundet til følelser provokeret af samme tankemotiv. *Taqdees* af idoler, filmstjerner, skribenter og de legendariske helte, finder sted gennem et emotionelt motiv, og forbindes til de instinktive opfattelser om guddommelighed og det majestætiske.

Og *Taqdees* af Allah ﷻ, ved at tilbede Ham ﷻ, underkaste sig og overgive sig til Hans ﷻ regler, finder sted motiveret af forstandens opfattelse af, at Allah ﷻ visse er den Eneste, som fortjener at blive tilbedt, eller forstandens opfattelse af, at disse regler er fra Allah ﷻ, så derfor er absolut og præcis overholdelse af dem obligatorisk. I begge tilfælde så er dette motiv forbundet til følelser, relateret til religiøsitet (*tadayyun*), som er følelsen af en svaghed og behovet for Skaberen og Organisatoren. Og helliggørelsen resulterer ikke fra frygt, men derimod fra religiøsiteten. Dette er fordi manifestationen af frygt ikke er helliggørelse, men derimod smigr, og at stræbe for at overleve; alt dette modsiger realiteten af helliggørelse. Altså er helliggørelsen en manifestation af religiøsitet, og ikke frygten. Derfor er religiøsitet et instinkt, som er uafhængigt fra selve overlevelsesinstinktet, hvor frygten (forårsaget eksempelvis af en Tsunami), er en af dets manifestationer. Men begivenheden, som frembragte denne frygt - eksempelvis en Tsunami - kan så anvendes til at vække religiøsitetens instinkt frem for overlevelsesinstinktet.

Taqdees er naturligt, og det er besvarelsen på instinktet for *tadayyun* (religiøsitet). *Taqdees* har mange aspekter; det højeste er tilbedelsen i alle sine former, eksempelvis underkastelse, beskedenhed, og ydmyghed. Dette inkluderer agtelse, og glorifikation. Følelserne provokeres stærkt eller svagt på grund af denne *taqdees* i overensstemmelse med de opfattelser, som er forbundet til følelserne. Dette er fordi, at disse opfattelser er ansvarlige for at afgøre de handlinger, som er relateret til denne *taqdees*, dvs. hvornår den udføres, og hvornår den ikke udføres. Derfor forekommer der en forvrængning, hvor denne *taqdees* afledes fra noget til noget andet, ligesom det forekommer fra *taqdees* af Skaberen til *taqdees* af skabningerne. Forvrængning kan finde sted i forskellige handlinger relateret til *taqdees*, så han (muslimen) betragter det at kysse *Qur'anen*, som en *taqdees* af den, selv hvis han samtidig sagde eller gjorde noget, som modstrider denne *taqdees*; eksempelvis at røre *Qur'anen* uden at have *wudhu* (rituel afvaskning), eller at sige *Qur'anen* ikke er egnet længere til den moderne tidsalder. Så han lavede *taqdees* af *Qur'anen* ved at kysse den, selv hvis han overtrådte hvad *Qur'anen* sagde udtrykkeligt:

﴿لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ﴾

"Det er kun de rituelt rengjorte, der må røre den." [MOQ. al-Waqi'ah 56:79]

Han fornægter den måske åbenlyst, ved at sige den ikke er gyldig i denne tidsalder. Derfor var det muligt at fjerne denne *taqdees* fra visse objekter om end til andre personer eller ved at antyde at bestemte handlinger er den eneste *taqdees* til disse objekter, mens en anden handling ikke er *taqdees*, og hverken er relateret til den, eller modstrider den. Denne fjernelse finder sted gennem forvrængning, ved at man ændrer opfattelserne. Men dette er nemt, og alle mennesker kan gøre det imod dem, hvis *taqdees* oprinder fra et emotionelt motiv. Dette er fordi det er nemt at ændre de opfattelser, som er forbundet til disse følelser, fordi de hovedsageligt er instinktive opfattelser, eller opfattelser om underkastelse; de er nemme at fjerne. Hvad angår den *taqdees*, som er et resultat af tanken, forbundet til følelser og provokeret af den samme tanke, så er den vanskelig at fjerne selvom dygtige folk kan lege med disse tanker og sætninger, men der vil alligevel være stor modstand, førend der forekommer en ændring i denne *taqdees*. Altså kan *taqdees* være baseret på et intellektuelt motiv, forbundet til følelser, for således at være stabil, og beskyttet fra at falde i vildfarelse eller falskhed.

Taqdees skal eksistere i muslimerne ligesom *'Aqidah*; den skal oprinde fra forstanden; og i sin natur oprinder dens motiv fra Islams *'Aqidah*, som er en rationel *'Aqidah*. Derfor er det nødvendigt at være sikker på hvem, og hvad det er, man helliggør. Men når det bevises, at det skal helliggøres, så vil dets *taqdees* betyde, at man afviser en diskussion om det, efter dets *taqdees* blev bevist, som noget der er autentisk/korrekt, undtagen i tilfælde, hvor man havde til hensigt at overbevise andre om dets *taqdees*. Dette er fordi, genevaluering og studiet af denne sag, efter at gyldigheden af dets *taqdees* blev bevist, vil modstride denne *taqdees*. Dette ligner genevaluering og studiet af Islams *'Aqidah*, efter erkendelsen af den, hvilket står i direkte modstrid til den. *'Aqidah* skal transformeres/overføres fra at være en filosofi til at være noget indlysende/utvivlsomt og denne *taqdees* skal forvandle sig fra et intellektuelt motiv, og en rationel diskussion, til at være utvivlsomt. Ellers vil *'Aqidah* ikke blive krystalliseret i en person, som bliver ved med at diskutere den.

Muslimerne indså rationelt at *taqdees* betyder tilbedelse af Ham ﷻ, lydighed til Hans ﷻ ordrer, afholdelse fra hvad Han ﷻ forbød, og underkastelse og overgivelse til hvad der kom via Hans tale i den bærede *Qur'an*. De forstod også rationelt, at *taqdees* af Profeten ﷺ er glorifikation og bærelse af ham i alle situationer i alle livets sager, som er den absolutte underkastelse og overgivelse til, hvad end der kom i hans ﷺ autentiske *Abadith*, som værende en åbenbaring fra Allah ﷻ. Altså forekom *taqdees* af *Qur'anen* og *Hadith* gennem et intellektuelt motiv, forbundet til følelser, provokeret af den samme tanke. Derfor er det nødvendigt at de helliggøres, og muslimeres *taqdees* af dem, ændrer sig til at være en absolut sag, som ikke accepterer filosofiske diskussioner, eller at være underlagt studier af dem, for hvem, denne *taqdees* blev bevist. Enhver der forsøger at aflede denne *taqdees* fra *Abadith* til *Qur'anen* alene - dvs. så man fornægter *Abadith* som en lovgivningskilde - denne handling er ensbetydende med *Kufr*.

Den der ligeledes mener, at *taqdees* af *Qur'anen* foregår ved at man kysser den, alt imens personen mener, at den er uegnet i den moderne tidsalder; hans handling vil også være *Kufr*. Og den lærde person ligeledes, som konstant minder folk om, at Tsunamien var en straf fra Allah ﷻ, men som involverer sig med *Kufr* politiske partier, han begår en *Haram* handling. Derimod skal denne *taqdees* være en komplet og total glorifikation, underkastelse og overgivelse; og diskussioner om den skal ikke accepteres medmindre man vil overbevise andre om oprindelsen til denne *taqdees* (dvs. den islamiske *'Aqidah*).

Dermed er mennesket per natur skabt til at udføre *taqdees*, og den kan ikke fjernes fra ham, selvom den dog kan undertrykkes eller vildledes. Eftersom helliggørelse er naturlig i mennesket, vil mennesket på grund af sin natur, tilbede et eller andet. Dette er fordi helliggørelsen er et naturligt svar på religiøsitet (*tadayyun*). Når mennesket udfører denne *'Ibadah* (tilbedelse), føler han en tryghed og sindsro, fordi han ved at udføre denne *'Ibadah* så har tilfredsstillet sit religiøsitetsinstinkt. Men denne *'Ibadah* må ikke overlades til følelsen (*Wijdan*), således at følelserne afgør tilbedelsesformen, og heller ikke til mennesket, således at han udfører den, som han vil. Derimod skal forstanden forbindes til følelsen i afgørelsen af den ting, som skal tilbedes. Dette er fordi følelsen (*Wijdan*) er tilbøjelig til fejl, og er ikke modstandsdygtig overfor vildledelse (*Dhalal*). Det sker ofte, at følelsen (*Wijdan*) driver mennesket til at tilbede ting, som i virkeligheden skal destrueres. Det sker også ofte, at den vil drive mennesket til at helliggøre ting, som i virkeligheden skal afskyes. Så hvis følelsen (*Wijdan*) var overladt til sig selv, til at afgøre for mennesket, hvad han skal tilbede, vil det føre til vildledelse (*Dhalal*) i tilbedelsen af andet end Skaberen, eller til overtro manifesteret i søgen efter nærhed til Skaberen gennem noget, som i virkeligheden lægger afstand til Ham ﷻ. Og dette er jo fordi, følelsen (*Wijdan*) er en instinktiv stimulering, eller en indre følelse, som forekommer ved tilstedeværelsen af en sanset realitet, hvor følelsen reagerer; eller den opstår fra tænkning i noget, som så provokerer denne følelse. Hvis mennesket reagerede på følelsen, når den forekom, uden tænkning, vil det måske føre til vildledning (*Dhalal*) eller fejl. Eksempelvis (dvs. vi forestiller os) vil en person måske se et spøgelse om natten, og formode, at det er hans fjende. Så provokeres overlevelsesinstinktet i ham gennem manifestationen frygt. Hvis han reagerede på denne følelse, og gjorde hvad den krævede af ham, hvilket for eksempel er flugt, ville dette være forkert at gøre. Dette er fordi han måske flygter fra ingenting. Det kan også være han flygter fra noget hvor modstand er den eneste rigtige ting at gøre. Altså vil hans påtagede reaktion være forkert.

Men hvis han brugte sin forstand, og overvejede den følelse der forekom i ham, før han efterlevede den reaktion, den krævede, så vil det blive tydelig for ham, hvilken handling han skal udføre. Det kan blive klart for ham, at spøgelse i virkeligheden er en el-station, et træ, eller et dyr. Og frygten i ham vil derefter forsvinde, og han vil fortsætte sin gang. Det kan også være, det er et vilddyr, som han ikke kan stikke af fra,

altså bruger han et trick, hvor han klatrer op i et træ, eller søger ly i et hus, hvormed han redder sit eget liv. Altså skal mennesket ikke efterleve den reaktion instinktet kræver, medmindre det sker gennem anvendelsen af forstanden. Med andre ord er det slet ikke tilladt, at han påtager sig handlinger, på basis af provokation af følelsen (*wijdaan*) alene; det er derimod nødvendigt, at han bruger forstanden kombineret med følelsen.

Altså skal helliggørelse bygges på tænkningen og ikke på følelsen fordi det er en reaktion på religiøsiteten, og ikke på selve følelsen, netop fordi det er en reaktion på religiøsitetsinstinktet (*Gharizat ul-Tadayyun*). Så denne reaktion skal ikke behandles uden tænkning, da det kan føre til vildledning eller fejltagelse. Det er derfor nødvendigt, at mennesket ikke indleder denne behandling af religiøsitetsinstinktet, men først efter tænkning, dvs. gennem brugen af forstanden. Det er ikke tilladt at man tilbyder eller påtager sig handlinger medmindre det sker i overensstemmelse med det forstanden (i sin forståelse af de tekstuelle beviser) dirigerer henimod, således at tilbodelsen rettes mod hvad naturen (*fitrah*) dirigerer mennesket til at tilbyde, hvilket er Skaberen, og Opretholderen, som mennesket føler et naturligt behov for.

Muslimernes rationelle '*Aqidah*' fastlagde for dem, hvem de skal helliggøre, og hvilke ting de skal helliggøre, så mennesket er skabt (med en særlig natur) til at udføre *taqdees*. Da forstanden fastlagde helligdommene, og deres helliggørelse for muslimerne, kan de ikke forlade denne *taqdees*, fordi det er en del af deres skabelse (natur); og de har ikke lov til at forlade *taqdees* af de helligdomme som Islam forpligtede dem til at helliggøre, fordi det er blandt kravene for deres omfavelse af Islam - dvs. det er et spørgsmål om Iman og Kufr.

Men Islams fjender arbejdede gennem forvrængning, for at fjerne *taqdees* af de ting, som Islam befalede, skulle helliggøres, og for at ændre meningen med *taqdees* af tingene, da de fejlede i at fjerne denne *taqdees* fra dem, især fra de politiske emner. Derfor er det nødvendigt, at de bevidste folk får muslimernes *taqdees* til at fremkomme, motiveret af den islamiske '*Aqidah*', hvorfra vores verdensanskuelse og løsninger til adskillige sager udspringer fra, således at enhver muslim bliver i stand til at stå ved Islams fronter, hvor han ikke kan blive angrebet (i og med han har en korrekt forståelse af Islam).

Må Allah ﷻ gøre det muligt for os at opnå dette.

Ameen.